

Mariëtte Middelbeek

Selfie

jeugdthriller

SELFIE

Mariëtte Middelbeek

SELFIE

HOOFDSTUK 1

‘Britt!’

De stem van mijn moeder klinkt van onderaan de trap. Ik doe nog even alsof ik haar niet heb gehoord, want ik heb helemaal geen zin om naar beneden te gaan. Ik heb eindelijk na twee dagen een idee gekregen hoe ik mijn tekening moet afmaken en nu wil ik doorgaan. Dat heb ik soms. Dan ben ik bezig met een tekening, maar lukt het voor geen meter. Nu had ik bijvoorbeeld een paard getekend dat in het maanlicht stond, maar het leek nergens op. Ineens bedacht ik dat ik het licht niet met potlood moest tekenen, maar met waterverf. Het wordt veel mooier, maar het is nog niet klaar en...

‘Britt!’ Mijn moeder roept opnieuw en nu harder.

‘Wat is er?’ vraag ik met tegenzin.

‘Kom even naar beneden!’

Ik kijk spijtig naar de verf en veeg dan mijn handen af aan een oude theedoek. Met een zucht sta ik op. Het is bijna vijf uur ’s middags en ik had me er juist op verheugd dat ik nu lekker met mijn tekening aan de slag kon, omdat ik mijn huiswerk al af heb. Ik hoop niet dat

mijn moeder heeft bedacht dat we ergens naartoe moeten.

‘Ik kom eraan’, zeg ik, terwijl ik de deur van mijn kamer opendoe en de trap afloop. ‘Wat is er?’

Mijn moeder staat op me te wachten in de hal. ‘Kom even mee naar de kamer.’

Ik loop achter haar aan. Ze doet zo geheimzinnig dat ik nu toch wel nieuwsgierig word. In de kamer zie ik mijn vader zitten. Dat is echt vreemd, want mijn ouders zijn gescheiden en ik ben woensdag al bij hem geweest. Tot en met maandag ben ik bij mijn moeder en het is niet bepaald zo dat mijn ouders voortdurend bij elkaar langsgaan. Als ze dat doen, hebben ze binnen de kortste keren ruzie.

‘Wat doe jij hier nou, pap?’ vraag ik verbaasd.

‘We hebben iets voor je.’

Nu valt het me pas op dat mijn moeder staat te grijnzen. En mijn vader ook. Op de salontafel ligt een klein pakje. Het lijkt wel alsof ik jarig ben, maar dat ben ik niet. Ik ben twee maanden geleden twaalf geworden.

‘Wat is dat?’ vraag ik, terwijl ik naar het cadeautje kijk.

‘Voor jou.’ Mijn moeder pakt het op en geeft het aan me. ‘Omdat je zo’n goed rapport hebt.’

‘Echt waar?’

‘Ja. We vinden het knap dat je zulke goede cijfers hebt gehaald, ondanks...’ Ze haalt even haar schouders op, kijkt naar mijn vader en dan weer naar mij. ‘Ondanks alles, zeg maar.’

Ze bedoelt: ondanks de scheiding, maar om een of andere reden wil ze dat woord nooit zeggen. Ze denkt dat ik dat moeilijk vind om te horen, maar dat is niet zo. Ik vind

het heus niet leuk dat mijn ouders niet meer bij elkaar zijn, maar ik vond het ook niet leuk dat ze altijd ruzie hadden. Eigenlijk vond ik dat veel erger dan dat ik nu in twee huizen moet wonen. En trouwens, vlak voor de zomervakantie vertelden ze dat ze uit elkaar zouden gaan en het is nu al oktober. Ik begin eraan te wennen.

‘Nou, maak open.’ Mijn moeder overhandigt me het pakje. Het is rechthoekig en voelt stevig, als karton. Heel even denk ik aan iets wat het zou kunnen zijn, maar dat zet ik snel weer uit mijn hoofd. Ik wil dolgraag een echte iPhone, maar volgens mijn moeder ben ik daar te jong voor. Wat natuurlijk onzin is, want ik ben zo’n beetje de laatste in de klas met zo’n oude telefoon, die de hele tijd uitvalt en waar je ook geen updates meer mee kunt doen.

Voorzichtig peuter ik het plakband los. Ik ben helemaal zenuwachtig.

‘Scheur het gewoon open’, zegt mijn moeder, die op mijn vingers staat te kijken, maar dat doe ik niet. Ik vind dat zonde, want het zit in mooi glinsterpapier en dat kan ik gebruiken voor een tekening. Als ik er figuren uitknip en die opplak, kan ik eromheen tekenen. Dat heb ik laatst ook gedaan met stof en het effect was heel gaaf.

Eindelijk heb ik het pakje open. Voorzichtig haal ik het papier eraf. Mijn hart slaat ineens over, ik kan het bijna niet geloven. Ik knipper een paar keer met mijn ogen. ‘Is het echt een iPhone?’ vraag ik, hoewel dat gewoon op het doosje staat.

‘Ja’, verklaart mijn moeder lachend. ‘Dat is een iPhone.’

Ik laat het pakpapier op de grond vallen en hou met trillende handen het witte, rechthoekige doosje vast. Het is

een gloednieuwe, wat ontzettend gaaf is, want bijna iedereen die ik ken heeft een oude van z'n vader of moeder gekregen.

'Maak snel open!' roept mijn moeder.

Voorzichtig trek ik het deksel van het doosje. Het voelt allemaal zo gaaf en nieuw. Er zit zelfs nog een plasticje over de telefoon. Voorzichtig haal ik het toestel eruit en trek het plastic eraf. Ik bekijk de telefoon aan alle kanten. Het is een zilverkleurige iPhone 5 en hij glimt helemaal. Er zitten ook geen krassen op, zoals op de telefoons van Sascha en Jitske. Die hebben allebei de oude Samsung van hun vader gekregen. Die van Sascha is zelfs zo oud dat ze hem zo ongeveer de hele dag aan de lader moet hebben, net als de telefoon die ik tot nu toe had.

'We hebben nog iets voor je', zegt mijn vader. Nu pas zie ik dat er inderdaad nog een cadeautje op tafel ligt. Snel maak ik het open. Het is een hoesje, zwart met witte stippen, dat ik om mijn iPhone heen doe.

Mijn iPhone, wat klinkt dat goed! Ik wil meteen Sascha en Jitske bellen om te vertellen wat ik heb gekregen. Mijn vriendinnen zullen het geweldig vinden. Maar dan denk ik dat ik natuurlijk veel beter WhatsApp erop kan installeren, zodat ik ze op die manier kan laten weten wat een geweldig cadeau er vandaag op me lag te wachten. Ze zullen niet weten wat ze zien!

'Kom, dan zetten we hem aan', zegt mijn moeder. 'Dan kun jij over een kwartier al aan de slag, denk ik.'

'Is er nog koffie?' vraagt mijn vader, die met zijn lege kopje opstaat van de bank. Mijn moeder kijkt even naar hem, maar negeert zijn vraag. Dan loopt hij zelf maar naar

de keuken en even later hoor ik de machine pruttelen. Mama kijkt chagrijnig.

Dat is echt ingewikkeld aan die hele scheiding. Ze kunnen gewoon niet normaal doen tegen elkaar. Ik kan prima zelf heen en weer tussen het huis van mijn vader en dat van mijn moeder, wat ons oude huis is. Papa woont nu maar tien minuten verderop. Als ik naar tekenles ga, ben ik langer onderweg. Maar in het begin vonden ze allebei dat ze me moesten brengen naar het huis van de ander. Ik probeerde dat altijd te voorkomen, want ze kunnen gewoon echt niet normaal tegen elkaar doen. Toen mama me een keer naar papa bracht, vroeg hij haar niet binnen. Kregen ze op de stoep ruzie omdat zij vond dat hij dat wel had moeten doen. De keer erop vroeg hij het wel, maar toen was het ook niet goed omdat hij geen koffie had gemaakt. Ik begrijp soms niks van die ruzies, ik hoop altijd maar dat ze elkaar uit de weg gaan, want dan hebben we er allemaal het minste last van. Nu heb ik gezegd dat ik liever in mijn eentje heen en weer fiets tussen hun huizen en dat lijken ze goed te vinden. Ze waren in elk geval al weken niet bij elkaar geweest, tot vandaag dan.

‘Ik heb voor jou al een account aangemaakt, zodat je telefoon geïnstalleerd kan worden’, zegt mijn moeder. ‘Het is niet de bedoeling dat je allemaal apps gaat kopen. Jouw account is gekoppeld aan mijn creditcard, dus ik kan zien wat je doet.’

‘Maar je mag wel Snapchat, hoor’, zegt mijn vader meteen. ‘Natuurlijk mag je gewoon meedoen met je vrienden.’

Mijn moeder sluit even haar ogen. ‘Goh, bedankt Gerard’, zegt ze, maar ik kan aan haar stem horen dat ze geïrriteerd is.

‘Wat nou?’ vraagt mijn vader. ‘Dat hebben we toch afgesproken? Het is juist leuk voor haar.’

‘Hartstikke leuk, maar ik dacht dat we eerst de regels zouden uitleggen. Nu kom jij er meteen als Sinterklaas doorheen.’

Mijn vader sluit even zijn ogen en schudt zijn hoofd. Hij zegt niks, maar de spanning hangt zwaar in de lucht. Ik wou dat hij naar huis ging.

‘Wat ik dus zeggen wilde,’ zegt mijn moeder tegen mij, ‘is dat je er niet zomaar apps op mag installeren. En ook op social media moet je...’

‘Mag ik op Facebook?’ Ik val vandaag van de ene verbazing in de andere. Hoewel zo’n beetje iedereen in de klas allang op Facebook en ook op Instagram zit, mocht ik dat tot nu toe niet van mijn ouders. Dat vonden ze niet nodig en ook gevaarlijk. Dat laatste is echt overdreven, maar ja, volgens Sascha is dat gewoon iets wat ouders niet begrijpen.

‘Ja, dat mag’, zegt mijn moeder. Ze lacht. ‘Dat was de tweede verrassing.’

Ik gil van blijdschap. Daarna omhels ik eerst mama en dan papa, die nog net op tijd zijn koffie neer kan zetten. ‘Ik ben echt zo blij!’ roep ik uit. ‘Ik ga meteen een profiel aanmaken!’

Terwijl mijn moeder mijn nieuwe telefoon installeert, ga ik op haar laptop aan de slag. Ik heb al heel vaak op Facebook gekeken hoe je een account aanmaakt, maar ik heb het dus nog nooit gedaan.

Op de site vul ik mijn gegevens in en upload een profielfoto. Ik hoef niet lang na te denken over welke foto het moet worden, want die heb ik natuurlijk al een keertje uitgezocht.

Als ik alles heb ingevuld en de foto heb geüpload, ben ik klaar. Ik voel me heel stoer als ik daarna op Facebook kijk en mijn naam en foto zie staan. Meteen zoek ik al mijn vriendinnen op en stuur ze een vriendschapsverzoek. Binnen een minuut krijg ik bevestiging dat Sascha mijn verzoek heeft geaccepteerd. Dat is ook niet zo vreemd, want zij zit zo'n beetje boven op haar telefoon.

'Oké, hij doet het', zegt mijn moeder. 'Ik heb Snapchat, Facebook en Instagram er ook meteen opgezet.'

Ik reik naar de iPhone, maar ze houdt hem omhoog zodat ik er niet bij kan. 'Er zijn dus wel een paar regels waar je je aan moet houden.'

'Oké.' Ik wil alles wel beloven als ze me nu maar snel mijn nieuwe telefoon laat uitproberen.

Mijn moeder kijkt naar mijn vader. 'Doe je ook nog mee?' vraagt ze, ineens weer met irritatie in haar stem. 'Of mag ik de regels in mijn eentje doornemen?'

Mijn vader kijkt op alsof hij even heel ergens anders was met zijn gedachten. Hij zat trouwens ook op zijn telefoon. Mijn moeder vindt het heel vervelend als hij dat doet. Toen ze nog bij elkaar waren, hadden ze daar vaak ruzie om.

'Nee Britt, je moeder heeft gelijk', zegt papa nu echter. 'Er zijn regels.'

'Ten eerste willen wij de wachtwoorden van je social media-accounts', zegt mijn moeder. 'En we willen ook

vrienden met je worden op Facebook, zodat we zien wat je daar doet. Maar we zullen nergens op reageren en je privacy respecteren.’ Dat laatste zegt ze ineens heel officieel.

Ik knik en haal mijn schouders op. ‘Oké.’

Mijn moeder kijkt naar mijn vader. Die moet even nadenken, maar zegt dan: ‘We willen dat je je bewust wordt van de gevaren op internet. Er zijn heel veel mensen die zichzelf anders voordoen dan ze zijn. Als iemand zegt dat ze een meisje van veertien is dat een vriendinnetje zoekt, is het meestal een vieze, oude man, die...’

‘Gerard.’ Mijn moeder rolt met haar ogen.

‘Wat?’

‘Kun je het even normaal uitleggen?’

‘Wat is nou het probleem?’ Mijn vader begint ook geïrriteerd te raken. ‘Als je het allemaal zo goed weet, waarom voer je dan niet gewoon dit hele gesprek zelf?’

‘Omdat we het samen zouden doen, weet je nog. Zodat Britt weet...’

‘Britt zit ernaast, hoor’, zegt mijn vader en hij kijkt naar mij. ‘En Britt is helemaal niet dom. Als we het haar uitleggen, begrijpt ze echt wel dat mensen zich op internet anders voordoen dan ze zijn.’

‘Ja, maar je hoeft het toch niet over vieze, oude mannen te hebben? Wat is dat nou weer voor vooroordeel?’

Ik dwaal af met mijn gedachten. Dat doe ik altijd als papa en mama weer eens een discussie hebben. Ik wil het eigenlijk niet horen, omdat het vaak over mij gaat. Of niet echt over mij, maar het heeft wel met mij te maken. Mama zei ook een keer dat ze onder andere zijn gescheiden omdat ze verschillend aankijken tegen de manier waarop

ze mij moeten opvoeden. Natuurlijk zei ze dat niet tegen mij, maar ik hoorde het haar zeggen tegen Francine, haar vriendin die hier heel vaak komt. Ik schrok echt van die opmerking. Later heb ik nog aan mama gevraagd of ze echt vanwege mij zijn gescheiden, maar daar schrok zij dan weer van. Toen zei ze natuurlijk dat dat niet zo was en vroeg ze hoe ik daarbij kwam. Ik zei dat ik dat had gehoord toen Francine er was, maar mama kon zich daar niks van herinneren. Dat vond ik wel raar, maar ik had geen zin om er verder over te praten.

Ik hoop sowieso de hele tijd dat Francine op een dag gewoon niet meer langskomt, want ik vind haar niet zo leuk. Of misschien vind ik mama niet leuk als Francine er is. Ze gaan dan altijd wijn drinken en hoe meer ze dat doen, hoe harder ze gaan praten. Dan kan ik ze verstaan als ik op de overloop sta. Als ze komt ga ik altijd op mijn kamer zitten, zodat ik hun gesprek niet hoeft te horen.

‘Waar het om gaat,’ zegt mama nu, ‘is dat je voorzichtig moet zijn op internet, Britt. Je weet inderdaad nooit wie er precies aan de andere kant van de lijn zit. Ik wil in elk geval niet dat je via internet afspreekt met mensen die je niet kent.’

‘Mam,’ zeg ik, maar ik maak de zin die ik wilde beginnen niet af. Ze weet blijkbaar niet dat we het op school allang hierover hebben gehad. Een meisje uit de derde had een keer via internet afgesproken met iemand die ook nog in een andere stad woonde en toen was ze bijna door die man meegenomen. Althans, ik geloof dat dat het verhaal was. In elk geval heeft mevrouw Wagenaar van maatschappijleer er toen een hele les aan gewijd. Dat was heel grap-

pig omdat mevrouw Wagenaar ongeveer honderd jaar oud is en volgens mij zelf geen idee had waarover ze het had, maar afgezien daarvan was het natuurlijk wel goed om het erover te hebben in de les. Zelf denk ik dat het allemaal wel meevalt met die gevaren op internet. Ik ben ook helemaal niet van plan om te gaan chatten met mensen die ik niet ken, want daar lijkt me geen klap aan.

‘En ik wil het ook weten als er volgens jou kinderen via internet worden gepest’, gaat mijn moeder verder. ‘En als je er zelf mee te maken krijgt natuurlijk. Want cyberpesten is heel erg. Als er iets gebeurt, dan moet je het tegen mij of tegen papa zeggen en kunnen wij maatregelen nemen.’ Ze kijkt me aan. ‘Begrijp je dat?’

Ik knik. Volgens Sascha is het helemaal niet vreemd dat volwassenen zo ingewikkeld doen over het internet. Dat komt omdat ze oud zijn, zegt zij. En omdat ze zelf zijn opgegroeid toen er nog helemaal geen internet was.

‘Goed.’ Mijn moeder glimlacht. Ze houdt nog steeds mijn nieuwe telefoon in haar hand, maar overhandigt die nu aan mij. ‘Hier is dan je eigen iPhone, lieve Britt. Ik hoop dat je er heel veel plezier van zult hebben.’

Ik pak de telefoon aan alsof het een breekbaar glazen beeld of zoiets is. Hij is zo mooi, echt niet normaal. Ik aai met mijn vinger voorzichtig over het schermje, druk op de knop om hem te activeren en wacht dan tot het scherm weer donker wordt. Mijn hart klopt helemaal in mijn keel, zo blij ben ik.

HOOFDSTUK 2

‘Wat is hij gaaf!’ Met twee handen houdt Sascha mijn nieuwe telefoon vast. Ze kijkt ernaar met grote ogen. ‘Ik ben echt zo jaloers. Dat oude ding van mij valt bijna uit elkaar en jij krijgt gewoon een gloednieuwe iPhone voor je rapport.’

‘Ik heb tien euro gekregen voor mijn rapport’, merkt Jitske op.

‘Ik vijftien.’ Sascha geeft mijn telefoon terug. ‘Maar dat is alweer op, want ik had een heel gaaf truitje gezien bij CoolCat en dat ben ik meteen gaan kopen.’ Ze heeft het vandaag aan: een roze shirt met een rode mond erop afgebeeld. Het is inderdaad gaaf, maar ik begrijp niet waarom Sascha alweer nieuwe kleren heeft gekocht. Haar kast puilt al uit. Ze geeft bijna al haar geld eraan uit en klaagt daarna dat ze niks meer over heeft. Ik hou zelf niet zo van kleding kopen. Niet dat het me niet interesseert wat ik aan heb maar ik shop gewoon liever in de uitverkoop, zodat ik geld overhou voor tekenspullen. Daar snapt Sascha dan weer niks van. Die denkt dat elk A4’tje hetzelfde is en begrijpt niet waarom ik een tekenblok van twintig euro

koop en heel speciale potloden, maar zij staat dan ook een zes voor tekenen.

Eigenlijk is het gek dat Sascha en ik vriendinnen zijn. We zijn in niks hetzelfde. Toch is ze al sinds groep vier mijn beste vriendin, toen zij vanuit een andere stad hiernaartoe verhuisde en bij ons in de klas kwam.

Jitske zat al die tijd al bij ons in de klas, maar het duurde nog een hele tijd voordat zij onze andere beste vriendin werd. Want zij was eerst vriendinnen met Bo, maar die liet haar zomaar in de steek voor Mandy en Noa, wat echt stom was want daarna gingen ze met z'n drieën Jitske pesten. Ik had dat eerst niet door, maar Sascha werd er echt boos over en vroeg Jitske bij ons groepje en daarna waren we allemaal vriendinnen.

Jitske en ik lijken wel veel op elkaar. We houden allebei van tekenen en van geschiedenis. Nou ja, vooral van tekenen. Maar geschiedenis is ook wel een van mijn lievelingsvakken. Sascha heeft er niks mee, die houdt van natuurkunde en wiskunde, twee vakken waar ik dan weer geen snars van begrijp. Maar eigenlijk doet het er allemaal niet echt toe, want ik kan mega met Sascha lachen en dat is veel belangrijker. Bovendien kan ze mij mooi helpen met mijn wiskundehuiswerk.

‘Heb je er eigenlijk een abonnement bij?’ vraagt Jitske.

Ik knik. ‘Honderdvijftig belminuten en vijfhonderd MB internet. Meer vonden mijn ouders niet nodig.’ Ik vond het eerst wel weinig, maar aan de andere kant: op school is wifi. Al mogen we tijdens de les geen telefoons gebruiken, maar dat doet iedereen toch stiekem.

Sascha geeft mijn telefoon terug. Ik pak hem voorzichtig aan en poets met mijn vinger over het scherm om een

vlekje weg te krijgen. Ik ben nog steeds zo trots als ik het toestel in mijn hand hou. Ik heb er ook al heel veel foto's mee gemaakt. Gisteravond heb ik een paar tekeningen gefotografeerd die ik mooi vind en ik heb ook selfies gemaakt, maar die durf ik nog niet op Facebook te zetten. Ik wil eerst even kijken wat anderen doen. Straks zet ik mezelf enorm voor schut.

Als de bel gaat lopen we naar het technieklokaal, waar meneer Schuurman al op ons zit te wachten. Ik stop mijn telefoon in mijn zak. Meneer Schuurman staat erom bekend dat hij alle mobieltjes afpakt die hij ziet en soms mag je je toestel pas aan het einde van de dag weer komen halen. Dat wil ik natuurlijk niet. Daarnaast staat het hele technieklokaal vol machines en gereedschap en ik ben hartstikke bang dat er iets met mijn telefoon gebeurt.

'Heb je hem al aan Ivo laten zien?' vraagt Sascha zachtjes, als ze naast me komt zitten.

Ik schud mijn hoofd en kijk snel om me heen of niemand haar heeft gehoord. Ik wil niet dat de rest van de klas ook te weten komt dat ik verliefd ben op Ivo.

'Maar we kwamen hem net tegen.'

Ik knik en schud tegelijkertijd mijn hoofd. Ik heb natuurlijk ook wel gezien dat hij vanaf de andere kant van de gang naderde toen wij naar techniek liepen. Expres ging ik nog wat naar links lopen, maar hoewel ik hem dichtbij passeerde, leek hij mij niet te zien.

'Je had gewoon zijn nummer moeten vragen', zei Sascha schouderophalend.

Ik kijk haar aan. Is ze gek geworden of zo? Alsof ik zomaar op Ivo ga afstappen. 'Ja hoi, mag ik je nummer?'

Bij het idee alleen al moet ik lachen, maar Sascha meent het serieus.

‘Waarom niet? Je kent hem toch al.’

Dat is wel waar, en nog belangrijker: Ivo kent mij ook. Vandaag zag hij me misschien niet staan, maar vorige week, in het fietsenhok, zei hij me gedag. Met mijn naam. Dat was echt zo leuk.

Sowieso is alles aan Ivo leuk. Hij is niet alleen hartstikke knap met zijn krullen en zijn bruine ogen, maar ook heel grappig. En supergespied. Aan het begin van het schooljaar hadden we een kennismakingsweek met alle drie de havo/vwo-brugklassen. Op dinsdag was er een sportdag en toen zag ik Ivo voetballen. Ik kende hem nog helemaal niet, maar het was echt onmogelijk om niet naar hem te kijken. Ik snap niet dat Sascha en Jitske ook niet meteen verliefd op hem zijn geworden, maar dat zijn ze dus niet. Gelukkig maar, ook. Dan heb ik meer kans.

‘Je kan het vanmiddag alsnog vragen’, zegt Sascha, terwijl ze opnieuw haar schouders ophaalt. ‘Ik zou het echt doen. Dan kun je ook met hem appen.’

‘Ja hoor, tuurlijk.’ Ik trek een gezicht. ‘Dat durf ik helemaal niet, en...’

‘Dames.’ De harde stem van meneer Schuurmans maakt dat ik meteen mijn mond houd. Ik had helemaal niet gemerkt dat hij ineens achter Sascha en mij was komen staan. Gelukkig heb ik mijn telefoon al opgeborgen. ‘Als jullie het niet erg vinden, zou ik willen beginnen met de les. Maar zeg het gerust als er nog dingen besproken moeten worden, want dan denken we graag allemaal mee.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee hoor’, mompel ik en ik doe heel hard mijn best om niet rood te worden.

Meneer Schuurmans laat ons gelukkig met rust. Hij begint met de les en al snel is iedereen aan het werk. Het uur daarna hebben we gym, een van mijn lievelingsvakken. De dag vliegt om en voor ik het weet, is het al halfvier. Ik loop met Sascha en Jitske naar het fietsenhok. Eva loopt ook met ons mee. Dat doet ze de laatste week wel vaker. Ik ken haar niet zo goed, want we zitten pas drie maanden bij elkaar in de klas, maar Jitske gaat vaker met haar om en vindt haar aardig.

Eva loopt voor mij, maar draait zich om. ‘Jitske zei dat je een nieuwe telefoon hebt’, zegt ze. Ze heeft een beetje een hoge stem. Omdat ze best wel klein is, lijkt ze daardoor veel jonger maar toch is ze een paar maanden ouder dan ik. In groep vijf is ze blijven zitten, heeft ze verteld.

Ik knik. ‘Dat klopt. Een iPhone.’ Ik ben nog steeds helemaal trots als ik dat zeg. ‘Zit jij eigenlijk op Facebook?’

Eva schudt haar hoofd. ‘Eerst wel, maar ik vond het niet zo leuk. Dus ben ik er weer mee gestopt. Maar ik zit wel op Instagram.’ Ze noemt een naam die ik niet goed kan verstaan.

‘Wat zeg je?’

‘ButterflyEva’, herhaalt ze. ‘Dat is mijn Instagram-naam.’

‘Oké, cool, ik ga je opzoeken’, zeg ik. ‘Dan kunnen we vrienden worden.’

Eva en Sascha kijken me allebei aan. ‘Volgers’, zegt Sascha met veel nadruk. ‘Op Instagram heb je volgers.’

‘O, ik moet nog veel leren, geloof ik.’ Ik denk even na. ‘Hoe zit het eigenlijk met Snapchat? Heb jij dat?’

Sascha knikt, en Jitske ook, en Eva. ‘Snapchat is de bom’, zei Jitske, wat heel grappig klinkt uit haar mond want zij praat juist altijd heel netjes. ‘Daar moet je echt op.’

‘Ga ik ook doen’, zeg ik meteen, al weet ik nog niet hoe het werkt.

We pakken onze fietsen. Sascha en Jitske blijven nog even kletsen met Eva, maar ik moet weg want ik heb vandaag tekenles. Katy, mijn lerares, is geweldig maar ze haat het als je te laat komt. En ik moet nog langs huis om mijn spullen te halen.

‘Ga lekker zitten, Britt’, zegt Katy als ik als laatste binnenkom. Snel doe ik mijn jas uit en neem plaats aan een van de tafels. Iedereen is er, wat betekent dat we vandaag met z’n achten zijn. Twee meisjes zitten bij mij op school, eentje in een andere brugklas en eentje in de tweede. Ook een van de jongens zit in twee havo. De andere twee zitten op een andere school, net als nog twee andere meiden. Een van hen is vorige week bij de groep gekomen. Ze is zo verlegen dat ze bijna nooit iets zegt. Toen ze zich voorstelde kon ik het ook niet verstaan, maar toen Katy haar toevoegde aan onze app-groep las ik dat ze Ella heet. Ze kan echt heel mooi tekenen. Vorige week kregen we een vrije opdracht en toen had ze met alleen een zacht potlood een geweldige schets gemaakt van een plein vol mensen. Ze is veel te verlegen om hem aan iedereen te laten zien, maar ik keek over haar schouder en vond het echt knap hoe ze dat had gedaan.

Katy begint de les van vandaag met een uitleg over portrettekeningen. Zelf ben ik daar heel slecht in en ik vind

het ook niet zo leuk. Als ze klaar is met haar uitleg maakt Katy tweetallen en geeft de opdracht een portret van elkaar te tekenen. Ik word gekoppeld aan Mila, ook een meisje van de andere school.

‘Met potlood, Britt’, zegt Katy als ze ziet dat ik een pen wil pakken. Ik open mijn etui en haal er drie verschillende zachte potloden uit. Ik denk tenminste dat een portret mooier wordt met een zacht potlood en niet met harde lijnen. Ik heb laatst een tekening gezien waar heel mooie schaduwen in zaten en dat wil ik ook proberen. Het leuke van op deze manier tekenen is dat je anders gaat kijken naar dingen die je elke dag ziet, zoals een gezicht. Als je erop let, zie je pas hoeveel lijnen en schaduwen erin zitten. Dat geldt niet alleen voor gezichten, maar ook voor bijvoorbeeld landschappen, of dieren. Pas als je goed kijkt, kun je ook een goede, lijkende tekening maken, zegt Katy altijd. Dat is echt waar.

Toch vind ik natekenen niet het leukste om te doen. Ik denk liever dingen in mijn hoofd. Soms heel normale dingen, zoals dat paard in het maanlicht, maar dan probeer ik het wel mooier te schilderen dan het in het echt zou zijn. Met veel meer sterren en een blauw licht dat je buiten in het donker bijna nooit ziet. Of die tekening van een meisje dat op een dak staat en uitkijkt over de stad. Daar heb ik het dak zwart gemaakt en de stad rood, maar wel in allemaal verschillende tinten rood. Het effect is mooi, vind ik zelf. Ik heb er nu ook een paar mensen in getekend, maar misschien ga ik die nog wel overschilderen. Katy zegt altijd dat kleine details een tekening net dat beetje extra kunnen geven, maar je kunt hem er ook helemaal mee verpesten.

Dat geldt voor de figuratieve tekeningen, maar misschien nog wel meer voor de andere tekeningen die ik maak. Tekeningen met honderden kleine figuurtjes, soms nog meer, die samen een geheel vormen. Alsof je zonder na te denken wat op een blaadje zit te krabbelen, maar dan natuurlijk groter. En beter. Althans, dat hoop ik, want daar volg ik tekenles voor. Vorige week had ik een veer getekend die bestond uit alleen maar kleine penstreepjes. Aan de onderkant was de veer gebroken, zodat er een V-vorm was ontstaan. Ik had er echt lang aan gewerkt, omdat die kleine streepjes veel werk zijn.

Tijdens de vorige les heb ik de tekening aan Katy laten zien. Ze vond hem zo mooi dat ze er een foto van heeft gemaakt en die wilde ze op haar Facebookpagina zetten. Ze vroeg aan mij of ik dat goed vond. Natuurlijk vond ik dat goed, gaaf juist!

‘Lukt het, Britt?’ vraagt Katy als ze voorbijloopt. Ik heb nog maar een paar strepen op papier gezet. De eerste lijnen zijn altijd het moeilijkst. Als je de vorm van het gezicht niet goed hebt, kun je opnieuw beginnen. Dan krijg je het gewoon niet meer goed. En de vorm is juist het moeilijkst.

‘Ik denk het wel’, zeg ik, terwijl ik ingespannen mijn potlood opnieuw op het papier zet. Ik druk te hard en de punt brokkelt, met een lelijke grijze plek op het papier tot gevolg. Ik pak mijn puntenslijper en ook een gum.

‘Kijk, je moet je hand iets open houden’, zegt Katy. Ze pakt mijn hand en vouwt mijn pols een beetje anders. Het voelt vreemd, maar als ik begin te tekenen, snap ik wat ze bedoelt. Ik druk nu minder hard op het papier, zodat de punt heel blijft. Daarnaast is de lijn die ik trek vloeiender.

Het is lastig om tegelijkertijd te tekenen en naar Mila's gezicht te kijken, maar uiteindelijk lukt het me om de vorm van haar gezicht redelijk goed op papier te krijgen. Ik ga verder met haar neus, ogen en mond en zit zo ingespannen te tekenen dat ik helemaal niet doorheb dat de les voorbijvliegt. Verbaasd kijk ik op mijn horloge als Katy de aandacht vraagt en zegt dat we volgende week verdergaan met portrettekenen. Ook geeft ze ons een huiswerkopdracht.

De anderen blijven nog in het lokaal, maar ik moet snel weg omdat ik vanavond moet oppassen. Eigenlijk mag dat van mama niet op een doordeweekse avond, toch doe ik het best wel vaak. De laatste tijd zegt ze er nooit meer iets van. Ik vind het wel fijn. Thuis zit ik toch alleen maar op mijn kamer en als ik ga oppassen verdien ik nog wat. Bovendien vind ik het altijd heel leuk met Fleur, mijn oppas-kind van vijf jaar. En ze gaat om halfacht slapen, zodat ik tot negen uur de tijd heb om mijn huiswerk te doen. Vanavond moet ik aardrijkskunde doen. Ik wil het snel afmaken en daarna lekker tekenen. O, en ik wil eigenlijk ook graag een hele tijd op Facebook gaan kijken want daar ben ik nog niet aan toegekomen. Ik ben alleen nog maar vrienden geworden met klasgenoten, maar ik kan nog veel meer mensen bedenken die ik ga uitnodigen.

Snel stap ik op mijn fiets. Vanavond ga ik ook Ivo een vriendschapsverzoek sturen, neem ik me voor, al voel ik meteen mijn knieën knikken. Want ik weet echt niet of ik het durf.

